

ГЕОРГИ КОНОВСКИ КАМИНАТА

chitanka.info

Не ще! Не ще и не ще!

Защо се подлъгах по това моя... Камина, вика, като по филмите...
И аз — добре, купувай!

Е, нямаше как да зидаме в апартамента, ама купи той печка от
тоя тип. Метална камина. На дърва. Чисти, зарежда, пали... И аз — с
чаша червено, върху дебелите възглавници... Наистина — като на
кино.

Само че се наложи да пътува той и аз трябваше да се оправям
сама. Е, добре — изчистих пепелта. То дървата малко оставят, лесно се
маха. После сложих нови дърва, от ония, дебелите цепеници, които
така хубаво изглеждат на снимките, и драснах клечката кибрит.

Не ще!!!

Не гори...

Пуснах си климатика, с него проблеми нямам. Дистанционните
ги владее като майстор.

Прибра се той и взе да се смее. Камината не се палела с едно
дърво, ами трябвало малко хартия, трески, подпалки, чак после
дебелия дънер се слагал...

Бре! Той ще ми каже! Аз колко филми съм гледала... Тя и той...
Замък... Зала... Той драсва нещо, поднася към дърветата в камината и
всичко лумва. Без хартии, без подпалки...

А тоя... Тоя ме ядосва. „Като на кино“, вика и пак се смее...

Все знаел той...

Аз не съм от село — де да съм се занимавала с печки и дърва...
Ние сме от града, цивилизовани хора. Все с електричество сме се
отоплявали. И добре съм научена — щрак с ключа, токът тръгва,
реотаните се зачервяват, става топло.

Защо пък в камината да е другояче?

Оня ден ми стана топло, затворих разните дупки по печката — да
не грее толкова. Тя пък — напук на мен! — угаснала? Как така? Тоя ми
обяснява глупости — нещо кислород трябвало за горенето, да не съм
прекъсвала достъпа му, така съм угасявала...

Да, бе... А на електрическата печка кислород не й ли трябва? Тя
защо гори — даже когато съм затворила вратата на стаята?

Не може така — аз едно си представям, пък то друго става.
Напук на мен го правят... И той, и камината...

Но ще ме ядосат те. И той ще го отнесе. Заслужено. Защото много взе да знае. Оня ден отива на пазар. Давам му 20 лева и му напомням — искам ресто после. Носи разни неща, ресто не дава. Проверявам както обикновено касовите бележки — даже повече похарчил, отколкото му дадох. Отде тия пари? Ми... Имал малко... Така — за *джоб-парасъ*, за мъжки нужди, едно кафе да изпие...

Кафе ли? Ще дава пари в разни кръчми, а може тук да си го направи и пие у дома ми. Даже приятелките ми се възмутиха, когато им го разказах в нашата пицария. Та дори по още едно вино викнахме — за успокоение...

Ей, не разбра тоя — всичките ни пари са общи, трябва да зная за какво отиват. А нашите пари са мои. И не е негова работа да си пести. Щото на залька ми посяга...

Ух...

Пак стана топло... Ще взема да затворя тия дупки на печката. Ще потрае малко тоя огън, като ми потрябва — ще натисна ключа и ще го пусна пак...

Аз един мъж дресирах, та огънят ли ще ме пари...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.